

[Jørgen Jensen]

Hvad er dyrtidsregulering? Det er noget, vi er sikret i vore overenskomster, hvor arbejdsgiverne skulle forhøje lønningerne, når pristallet viste et vist udsving. Der er tale om, at man har frataget arbejderne dette dyrtidstillæg. Dette, at der tvangsopspares noget i ATP, er ikke noget, som arbejdsgiverne indbetaler. Man siger, at det er samfundet. Ja men 80 pct. af de penge, der kommer ind i samfundet, kommer fra lønmodtagerne. Så kunne man sige, at det kun er 80 pct. af disse penge, der er taget fra arbejderne, for det er reelt det, der er sket.

Derfor er der tale om, at det skal genindføres. For det første fordi arbejderne skal have dækning for prisstigningerne. For det andet fordi den tvangsopsparring, som man gennemfører i stedet for, netop bevirker det, man har sagt heroppefra at det ikke gjorde, nemlig at arbejdsløsheden stiger. En af årsagerne til arbejdsløsheden er netop, at man har beskåret forbruget herhjemme så meget, at det også skaber arbejdsløshed.

Når hr. Johan Philipsen taler om vor konkurrenceevne, så må vi bare slå fast, at vi har den samme andel af verdensmarkedet i dag, som vi havde i 1971. Vores konkurrenceevne er altså ikke forringet, så det er ikke rigtigt, at det er lønningerne, der er for høje, og omkostningerne, der er for store, vel er der omkostninger, der er for store, men det er ikke lønningerne – det hører måske til under en anden diskussion.

Derfor er det rigtigt, hvad vi siger i bemærkningerne, at gennemførelse af dette forslag, udbetaling af dyrtidsportionerne til arbejderne, ville betyde, at flere kom i arbejde. Det ville altså have den modsatte virkning af de argumenter, man kommer med.

Så siger man, at der ikke er sket så væsentlige ændringer, siden vi gennemførte denne lov. Jo, det er der så sandelig; der er ændret meget siden dengang. Jeg vil også gerne have lov til at citere hr. Kjeld Olesens bemærkninger – det står i sp. 11681:

»Må jeg endelig om indkomstrammen nævne, at når der i forliget tales om, at pengeindkomsternes stigning begrænses til maksimalt 6 pct. i hvert af årene 1977–78 og 1978–79, gælder det ikke kun lønmodtagerne. Det er hele befolkningen, det drejer sig om. Det skal indrømmes, at det samfundssystem, vi har, gør det lettere at kontrollere lønmodtagere . . . Man vil derfor se, at der på
106 Ft

en lang række punkter i forliget er tale om initiativer, der, så effektivt, som det overhovedet er muligt, skal sikre, at vi lever op til denne målsætning – en opgave, som socialdemokratiet vil føle sig særlig forpligtet til at løse.«

Men er man kommet med ét eneste forslag siden dengang, og hvordan har man fulgt det op siden? Jo, man har fulgt det op med loviniciativer på helt andre områder.

Det blev også nævnt, da vi diskuterede augustforliget i 1976, at en af de ting, vi skulle gribe ind over for, var de arbejdsfrie indtægter, som blev skabt ved belåningen af jord og fast ejendom. Der er endnu ikke kommet noget forslag om det.

Noget andet er, at der siden er kommet en devaluering, som yderligere har forringet lønmodtagernes stilling. Endvidere har vi fået augustforlig II, som betød nye tilskud til arbejdsgiverne, som reelt betyder, at hver eneste lønmodtager skal betale tilbage til arbejdsgiverne ca. 6.000 kr. i de to overenskomstår; det var ikke med, da vi diskuterede augustforlig I. Altså ikke alene fratager man lønmodtagerne dyrtidsportionerne, tvinger dem til at spare et lignende beløb op i ATP, men så kommer man bagefter og gennemfører en lovgivning, som betyder, at hver eneste lønmodtager derudover skal tage 6.000 kr. af det lidt, han har fået, og betale det tilbage til arbejdsgiverne.

Jo, der er sandelig ændret meget siden dengang, som nødvendiggør, at man nu ophæver denne lov.

Så vil jeg også understrege, at et af argumenterne for indgrebet i overenskomstsituationen bl. a. var, at man skulle omfordele lønsummen, at man skulle tage særlige hensyn til de lavestlønnede. Ja men det, man gennemførte i august 1976 og senere også omkring indgrebet i overenskomstsituationen, var lige det modsatte. De, der rammes hårdest af denne lov, er i virkeligheden de lavestlønnede, det er dem, man har fået kål på. Derfor havde det den modsatte virkning. Derfor er der også grund til at erkende, at man ikke opnåede det, man ville, og derfor skulle man ophæve denne lov.

Så er det jo rigtigt, som det allerede er bragt frem: hvad skal de penge bruges til, som er indbetalt i ATP? Enhver, der har en lille smule kendskab til overenskomstsituationer, ved, hvor umulig man har gjort den næ-